

WILMA
HOLLANDER

*Smaak
van
liefde*

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2018 Wilma Hollander
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

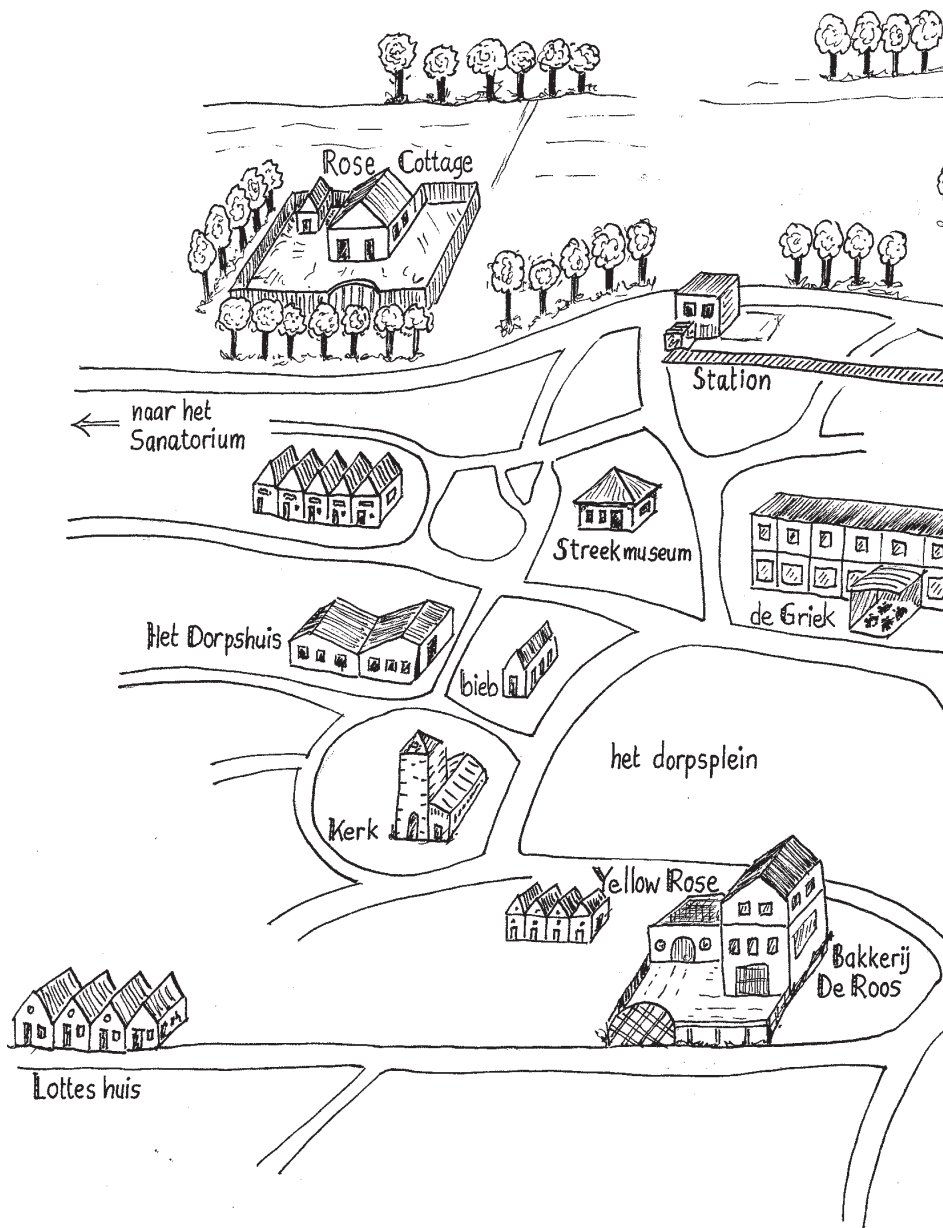
ISBN 978 94 027 1252 0
ISBN 978 94 027 6831 2 (e-book)
NUR 301
Eerste druk in deze editie maart 2023

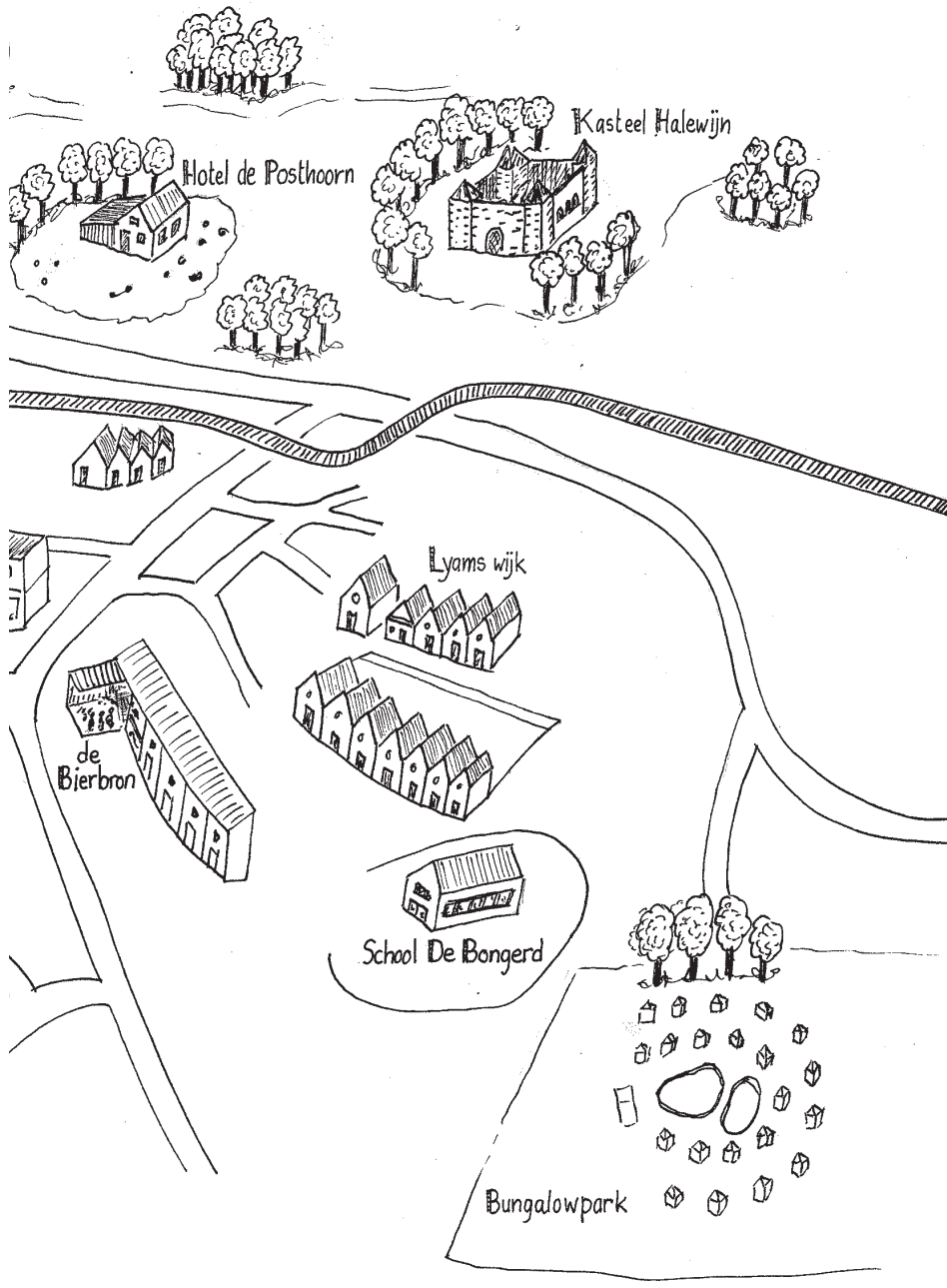
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkheid met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

‘En dat,’ mopperde Suzan hardop terwijl ze de tray met peer-roquefortquiches in de oven schoof, ‘is echt de laatste poging van vanmorgen!’ Ze blies een verdwaalde haarlok van haar verhitte voorhoofd en zette de timer op vijftien minuten. ‘Driemaal is scheepsrecht. Als het nu nog niet goed is, dan verzin ik wel iets anders. Dat stomme recept komt me zo langzamerhand de neus uit.’

Achter haar klonk vanaf de rode plavuizen van de keuken een lange dramatische zucht. Als Yuri, de grote witte berghond die sinds drie jaar in haar leven was, kon praten, zou hij haar nu ongetwijfeld vertellen dat hij haar gezeur over de quiches helemaal zat was. Helaas kon hij niet praten en moest hij zich wel beperken tot die ene zucht, maar ze verstond hem ook zonder woorden wel.

Quasiboos draaide ze zich naar hem om en fronste haar wenkbrauwen. ‘O? Dus jij vindt dat ik zeur? Weet je wel hoe moeilijk het is om een origineel recept te bedenken? Iedereen kan quiches maken, maar van een cateringbedrijf wordt altijd net even iets meer verwacht dan een huis-tuin-en-keukenrecept. En om dat voor elkaar te krijgen... dat valt om de dooie dood niet mee.’

Al pratend waste ze snel de gebruikte bakspullen die op het aanrecht stonden af en borg alles meteen netjes weg in de daarvoor bestemde kastjes. Haar keuken was haar leven, en daarin had alles zijn vaste plaats. Ze hield nu eenmaal van orde en netheid, iets wat bij haar werk als cateraar alleen maar voordelen had.

Cateraar...

Het woord alleen al bracht een trotse glimlach op haar gezicht.

Dat ze van haar passie voor koken haar beroep had kunnen maken, voelde ongelooflijk goed – en misschien wel des te meer omdat de jaren die eraan vooraf waren gegaan haar zelfvertrouwen een behoorlijke knauw hadden gegeven. Dat gebeurde nu

eenmaal als de man van wie je hield je niet alleen al maanden stiekem met een ander had bedrogen, maar er ook nog eens met al je spaargeld vandoor was gegaan.

Wekenlang had ze als een zombie rondgelopen, haar ogen rood en dik van alle gestorte tranen. Haar bed was al snel een veilig toevluchtsoord geworden, waar ze voor een paar uur vergetelheid kon zoeken dankzij de pilletjes van de dokter. Echt helpen deden die niet, maar gelukkig was tante Ysolde er ook nog. Zonder haar steun en aanmoediging zou ze die moeilijke tijd bescijst niet zijn doorgekomen.

Lieve tante Ysolde... Suzans glimlach werd nog breder dan hij al was.

Op haar vijfde was ze bij haar tante in huis gekomen, toen bleek dat haar vader, Ysoldes broer Tom, na de onverwachte dood van zijn vrouw niet meer voor zijn dochttertje kon en wilde zorgen. Ysolde was degene die haar had opgevoed, haar tranen had gedroogd, haar geholpen had met haar huiswerk en haar gestimuleerd had bij alles wat ze deed. En toen Suzan erachter was gekomen dat Paul, de man met wie ze al drie jaar samenwoonde, haar bedroog met een ander, was het weer tante Ysolde geweest die haar met wijd opengespreide armen in haar boerderij in het Westland had opgevangen, en die haar door die afschuwelijke periode heen had gesleept.

Sterker nog, als tante Ysolde er niet zo op had aangedrongen dat Suzan als invalcateraar naar Beekbrugge zou gaan om een kennis uit de brand te helpen, dan had ze nooit Lotte ontmoet. Lotte Nijboer was de eigenaresse van de plaatselijke tearoom de Yellow Rose. Samen met Emma de Roos, de eigenaresse van de aangrenzende bakkerij, had ze Suzan overgehaald in Beekbrugge te blijven en er een eigen cateringbedrijf te starten.

Het was precies wat ze nodig had gehad om haar leven weer op de rit te krijgen.

In het begin had ze voornamelijk bij mensen thuis gekookt, maar na een jaar heel hard werken had ze voldoende verdiend

om een deel van Emma's bakkerijkeuken te kunnen huren. Daar kon ze wat makkelijker grote buffetmaaltijden bereiden, die ze met haar tweedehands aangeschafte busje persoonlijk bij haar klanten afleverde. Het was een schot in de roos geweest, want al snel had ze een vaste klantenkring opgebouwd die maar al te graag gebruikmaakte van haar diensten.

Haar bedrijfje floreerde, en een jaar geleden, nog geen vijf jaar na de start van haar onderneming, had ze een klein wit boerderijtje net buiten het dorp kunnen kopen. Het had een grote keuken, waar ze kleinere cateringopdrachten kon bereiden, en een tuin eromheen, die voldoende plaats bood voor een kruidentuin. Haar leven kon nauwelijks mooier worden, concludeerde Suzan terwijl ze uit het raam van de keuken naar de weilanden achter de boerderij staaarde. De pijn en het verdriet na haar verbroken relatie hadden haar een moeilijke tijd bezorgd, maar er was wel iets heel moois uit voortgekomen.

Yuri kwam naast haar staan, en automatisch aaide ze hem over zijn kop. De hond leek altijd precies te weten wanneer ze aan Paul en het verleden dacht. Dan drukte hij zijn kop tegen haar knie alsof hij wilde zeggen: 'Hé, waarom ben je zo verdrietig? Je hebt mij toch?'

Hij had gelijk. Yuri zou haar nooit in de steek laten. Hij zou haar beschermen tegen vreemden, zijn trouw en loyaliteit uiten in natte likken over haar gezicht, en haar koude voeten warmen door iedere avond stiekem op het voeteneind van haar bed te klauteren als hij dacht dat ze sliep. Met een hond als Yuri had ze helemaal geen man nodig!

Ze schrok op uit haar gedachten door het luide belletje van de timer. Snel draaide ze zich weg van het raam en liep naar de oven. Als die vermaledijde roqueforttaartjes nu wéér een aangebrand randje hadden, zou ze het recept voorgoed naar de prullenbak verbannen, dacht ze boosaardig terwijl ze het deurtje op een kiertje opendeed en argwanend naar binnen gluurde.

Maar gelukkig bleek dat niet nodig te zijn.

‘O, wat zien ze er mooi uit!’ riep ze opgetogen uit toen ze het prachtige resultaat zag. ‘Driemaal is écht scheepsrecht, Yuri, kijk maar!’ Ze griste haar ovenhandschoen van de haak, trok de tray met quiches behoedzaam uit de oven en zette hem op het keukeneiland om af te koelen. Met stralende ogen bekeek ze haar creaties. Dit was wat ze het liefste deed: nieuwe recepten uitproberen, haar bedrijfje nog succesvoller maken dan het al was, en genieten van wat ze allemaal al had bereikt.

Zoals een tray vol perfect gelukke quiches.

‘Nou? Wat vind je ervan?’ Suzan keek gespannen toe hoe Lotte een hapje nam en met gesloten ogen de smaak van haar experimentele peer-roquefortquiches tot zich door liet dringen.

Lotte antwoordde niet meteen. ‘Het is... anders. Heel anders. Pittig en tegelijkertijd zoetig. Door die peer natuurlijk.’

‘Maar wel lekker?’

‘Lekker?’ Lotte opende haar ogen en keek haar verontwaardigd aan. ‘Dit is niet gewoon lekker, dit is goddelijk!’

Suzan, opgelucht dat haar nieuwe recept in de smaak viel, schoot in de lach om die spontane reactie. ‘Ik dacht even dat je het wilde uitspugen,’ bekende ze.

‘Echt? Heb je ze dan zelf niet geproefd?’ Lotte verorberde met een gelukzalige uitdrukking op haar gezicht de rest van het taartje, en staarde begerig naar de schaal die Suzan even daarvoor op de keukentafel van de tearoom had neergezet. ‘Mag ik er nog eentje?’

‘Zijn ze zó lekker?’ Suzan schoof een tweede quiche naar Lotte toe. ‘Hier. Is Emma toevallig ook in de buurt? Misschien wil zij ook wel even proeven.’

‘Emma staat vandaag zelf in de bakkerij. Kitty is ziek, dus ze zitten een beetje krap in de winkel. Je kunt er natuurlijk wel een paar voor haar achterlaten, maar ik kan niet beloven dat die er nog zijn als ze tussendoor hier binnenwipt,’ vertelde Lotte met volle mond.

Suzan grijsde. Ze wist wel zeker dat er geen quiches over zouden blijven als ze Lotte ermee alleen liet.

Emma, Lotte en zij hadden elkaar door en door leren kennen sinds ze hun individuele talenten op zakengebied hadden gebundeld. De samenwerking had hun geen windeieren gelegd. De vlotte en extroverte Lotte, die net als Suzan ooit bij toeval in Beekbrugge terecht was gekomen, was de creatieve motor achter al hun plannen. Ze was een expert op het gebied van marketing en heel goed in het bedenken van ludieke acties. Helaas kon ze in haar enthousiasme nog weleens flink doorslaan, en had ze Emma en Suzan nodig om weer met beide voeten op aarde terug te keren.

Emma, als enige van hen opgegroeid in Beekbrugge, was de nuchterste en de meest praktische van hun driemanschap. Als geboren en getogen bakkersdochter kende ze het dorp en de mentaliteit van de bewoners als geen ander, waardoor ze precies wist wie er benaderd moest worden om bepaalde dingen voor elkaar te krijgen. In het begin van hun samenwerking was ze nogal terughoudend geweest om veranderingen aan te brengen in het reilen en zeilen van de dorpsbakkerij die ze na haar scheiding van haar ouders had overgenomen. De vernieuwende ideeën van Lotte en Suzans kennis van nieuwe voedseltrends hadden haar echter geholpen om anders naar dingen te kijken, waardoor ze binnen een paar jaar van de nogal ouderwetse bakkerswinkel een modern bedrijf had weten te maken.

Wat Suzan zelf betrof: zonder de aanmoedigingen van Emma en Lotte zou ze er niet eens over gedacht hebben om zelfstandig ondernemer te worden. Ze had zichzelf altijd beschouwd als een verlengstuk van anderen, eerder een bedrijfsleider in een restaurant of hotel dan een directeur. Maar Lotte en Emma hadden blijkbaar andere kwaliteiten in haar gezien en haar geholpen haar droom waar te maken. Ze had de sprong gewaagd en er geen moment spijt van gehad.

Ze mochten dan alle drie heel verschillend zijn, mijmerde

Suzan terwijl ze tevreden toekeek hoe Lotte aan haar derde quiche begon, op de een of andere manier brachten ze wel het beste in elkaar naar boven.

‘Zeg, heb je eigenlijk al iets gehoord over je aanmelding voor het kasteelbanket?’ informeerde Lotte, het laatste hapje wegglikkend. ‘Het gaat nu aardig opschieten, toch? Juni is al over twee maanden.’

‘De sluitingsdatum was vorige week,’ zei Suzan. ‘Ik weet niet meer precies wanneer ze bekendmaken welke cateraar de opdracht krijgt, maar ga er maar van uit dat ik het niet ben. Het was dat jullie me zowat gedwongen hebben om me aan te melden, anders had ik die formulieren niet eens ingevuld. Ik heb maar een klein eenmansbedrijf, en dat banket is een behoorlijk groot en officieel gebeuren. Daar gaan ze mij heus niet voor inhuren.’

‘Ik zou niet weten waarom niet,’ vond Lotte. ‘Het banket is toevallig wel de officiële afsluiting van de Slag van Beekbrugge, en de Slag is hét grote dorpsfeest van het jaar. Een cateraar uit het dorp zou volgens mij de aangewezen partij zijn om dat te organiseren.’

‘Zeker, en daarom werden aanmeldingen van lokale cateraars ook aangemoedigd,’ was Suzan het met haar eens. ‘Alleen ben ik niet de enige hier in de buurt die werkzaam is in deze branche. Denk maar aan de jongens van FreshFood. Die zijn veel groter dan ik, en bovendien zijn zij gespecialiseerd in festivalcatering.’

‘Een banket op het kasteel is geen festival, maar een besloten gebeuren voor een select aantal genodigden,’ merkte Lotte fijntjes op.

‘Weet ik wel, maar FreshFood catert alle drank- en voedselkraampjes op het kasteelterrein tijdens de Slag, dus je kunt er rustig van uitgaan dat zij ook het banket mogen verzorgen,’ bevestigde Suzan. ‘Ze beschikken over het juiste materiaal en de juiste mensen om zoiets te doen, hebben een vaste groep ervaren

freelancers die ze kunnen inhuren om alles uit te serveren, en bovendien is hun keuken veel beter uitgerust dan die van mij. Zie je mij al in mijn eentje zo'n hotemetotenbanket voorbereiden in de bakkerijkeuken? Denk alleen maar eens aan alle schalen en borden die nodig zijn om alles op te dienen. Mijn serviesgoed is prima voor zilveren huwelijksfeestjes in het bungalowpark, maar bij een officieel banket op een kasteel moet je je creaties toch op een ietwat andere manier presenteren.'

Lotte haalde haar schouders op. 'Ze beschikken op het kasteel heus wel over een uitgebreide collectie serviesgoed dat in zo'n geval gebruikt kan worden. Het is echt niet het eerste feestje dat ze daar houden, dus dat argument van jou slaat nergens op. Het gaat om de kwaliteit van het eten, niet om de presentatie.'

'Nou, mijn ervaring is dat het over het algemeen om de centen gaat,' zei Suzan stellig. Ze schoof haar stoel achteruit en stond op. 'Jij weet net zo goed als ik dat evenementen als dit een miniem budget hebben om mee te werken. Qua prijs kan ik niet op tegen een gigant als FreshFood, dus vergeet die aanmelding maar, het wordt toch niks. En nu ga ik weg, want ik heb vandaag nog meer te doen dan jou taartjes te voeren.'

'O ja, de taartjes.' Lotte stond ook op en liep met Suzan mee naar de keukendeur, die uitkwam op de personeelsbinnenplaats van de aangrenzende bakkerij. 'Kun je er een stuk of twintig maken voor de high tea van aanstaande zondag?'

'Is dat een officiële opdracht?'

'Wat dacht je dan, dat ik ze allemaal zelf op ga eten?' Lotte leunde op haar gemak tegen de deurpost, terwijl Suzan naar haar bedrijfsbus liep en het portier openmaakte. 'Ik heb vijf tafelreserveringen staan, een mooi aantal om uit te testen of ze in de smaak vallen. Als tegenprestatie verwacht ik dan natuurlijk wel een mooi prijsje!'

'Komt goed!' Suzan klom in de bus en stak haar hand op ten afscheid. 'Twintig stuks staat genoteerd. En vergeet jij niet dat we vanavond hebben afgesproken bij de Griek? Meidenavond,

weet je nog? Halfacht, en wees voor de verandering nou eens een keer op tijd, dat zou wel leuk zijn!’ Ze startte de bus, zwaaide nog een laatste keer naar haar vriendin en reed behendig door het niet al te brede ijzeren hek de binnenplaats af.

Het was gelukkig niet zo druk in het dorp, daarvoor was het nog net te vroeg in het seizoen. Bovendien had het weer tot nu toe niet echt meegewerkt. Het was al april, maar nog steeds erg koud voor de tijd van het jaar. De vele regen die er dit voorjaar gevallen was, had het smeulend enthousiasme bij vakantiegangers in spe om er een weekendje of een midweek in eigen land opuit te trekken danig bekoeld.

Maar zodra het weer opknapte, zou het nu zo rustige dorp ongetwijfeld weer gonzen van bedrijvigheid. Omringd door heuvels, bossen en een meanderende rivier was het van oudsher zeer geliefd bij mensen die op zoek waren naar een kort of lang verblijf in een mooie landelijke omgeving. In de loop der tijd was er in het buitengebied van Beekbrugge dan ook een kleinschalig bungalowpark verrezen, waar met name in de zomermaanden en de vakantieperiodes flink gebruik van werd gemaakt.

Voor de Beekbruggenaren zelf was het niet altijd leuk om hun mooie dorp te moeten delen met al die toeristen, maar aan de andere kant beseften de meeste dorpingen heel goed dat al die vakantiegangers ook geld in het laatje brachten. Iedere ondernemer in en rond Beekbrugge profiteerde ervan, ook Suzan. Ze werd regelmatig gevraagd om te cateren bij feestelijke familiegeburtenissen, waarvoor het vakantiepark buiten het dorp een ideale locatie was.

Het was fijn om in zo’n prachtige omgeving te mogen werken, mijmerde ze terwijl ze haar bus door de smalle straatjes manoeuvreerde en neuriënd terugreed naar haar mooie woning aan de rand van het dorp. Ze vond het nog steeds ongelooflijk dat juist zij zich de trotse eigenaar mocht noemen van Rose Cottage, een schattig wit boerderijtje met een rood pannendak, dat verscholen lag tussen hoge bomen. Aan de achterzijde grensde het aan

de weilanden en het bosgebied die tot het landgoed van kasteel Halewijn behoorden. Als ze vroeg in de morgen of tegen de avondschemering uit het raam keek, waren er altijd wel hertjes en konijnen die daar vrolijk ronddartelden, een aanblik die haar altijd opvrolijkte.

Ze richtte de afstandsbediening op het grote schuifhek dat toegang gaf tot het omheinde erf en zette de bus op de parkeerplaats die ze voor de grote schuur naast het woonhuis had laten aanleggen. Yuri, die meestal vrij op het erf rondliep als zij weg was, kwam verheugd aanrennen om haar te begroeten. Met de hond op haar hielen liep ze het pad naar de voordeur op, haar armen vol fruit en groenten die ze in het dorp had ingeslagen. Ze popelde om een aantal nieuwe gerechten uit te proberen. Een paar dagen geleden had ze een aanvraag gekregen om een menuvoorstel te doen voor een verrassingsfeestje, georganiseerd door de kinderen van een vijftig jaar getrouwd echtpaar uit een naburig dorp. Het zou leuk zijn als ze daarvoor een of meer van haar nieuwe creaties kon gebruiken.

Een beetje onhandig vanwege de boodschappen opende ze de deur. Ze liep meteen door naar de keuken en deponeerde alles met een opgeluchte zucht op het grote kookeiland. Pas toen realiseerde ze zich dat ze vergeten was om in de brievenbus aan het hek bij de ingang te kijken. Gelukkig had ze haar jas nog aan, dus haastte ze zich snel terug naar buiten en opende het kastje. Een grote, officieel uitzierende envelop grijnsde haar tegemoet.

Een envelop met daarop het logo van kasteel Halewijn.

Natuurlijk was de brief die avond het belangrijkste onderwerp van gesprek aan hun meidentafeltje in het Griekse restaurant.

‘Ik wou dat ze erbij hadden gezet waaróm ik op het kasteel moet komen,’ klaagde Suzan voor de zoveelste keer. ‘In eerste instantie dacht ik dat het om die opdracht voor het Slag-banket ging, maar dat zouden ze dan toch wel vermeld hebben?’

‘Misschien waren ze bang dat je het dan meteen aan de grote

klok zou hangen,' opperde Emma. 'Het openbaar maken van die toewijzing bewaren ze liever voor de Slag-vergadering.'

Suzan fronste haar voorhoofd. 'Hoezo? Het banket is toch een aangelegenheid van het kasteel zelf? Zo heb ik het tenminste begrepen. De baron van kasteel Halewijn biedt het winnende team en een aantal andere genodigden aan het eind van de Slag om Beekbrugge een officieel banket aan... Dat is wat er in de informatie voor de aanmelding stond. De Slag-commissie heeft er niets mee te maken, de kasteelheer zelf bepaalt wie de opdracht krijgt.'

'Dat klopt, maar aangezien de kasteelheer ook de voorzitter is van de Slag-commissie, worden dat soort zaken altijd tijdens de eerstvolgende openbare bijeenkomst door hem bekendgemaakt,' legde Emma uit. 'Hoewel... misschien dat het dit jaar anders gaat, nu de oude baron met pensioen is en het voorzitterschap van de Slag heeft overgedragen aan zijn zoon.'

'O ja, en wat voor een zoon!' Lotte rolde verheerlijkt met haar ogen. 'Hij is nog knapper dan Mr. Darcy, en dat wil wat zeggen.'

'Wie is Mr. Darcy nou weer?' vroeg Emma verbaasd.

'Emma!' riep Lotte verontwaardigd uit. 'Je gaat me toch niet vertellen dat je niet weet wie dat is?'

Suzan kwam Emma te hulp. 'Mr. Darcy is dat lekkere ding uit de film *Pride en Prejudice*.'

'O, dié!'

'Ja, dié!'

Emma haalde haar schouders op. 'Ik heb nooit begrepen wat vrouwen in die man zien. Hij was gewoon een hooghartige kwal.'

'Hij was een product van zijn tijd,' verdedigde Lotte haar held van het witte doek. 'Als hij nu had geleefd, zou hij ongetwijfeld een heel andere man zijn geweest. Meer als... als Robert van Halewijn, onze nieuwe kasteelheer. Je kunt veel van hem zeggen, maar niet dat hij het hoog in zijn bol heeft.'

'Dat is waar,' beaamde Suzan. 'Robert is echt superaardig en

heel gewoontjes. Hij maakt altijd een praatje met me als ik hem tegenkom.'

'En waarom zou hij niet aardig en gewoontjes zijn?' Emma keek verlangend naar de schaaltes met tzatziki en gefrituurde aubergineplakjes die de ober ondertussen op tafel neerzette. 'Er wonen hier allemaal lieve mensen, die heel trots zijn op het kasteel en alle tradities die daarmee samenhangen. Vergeet niet dat Beekbrugge er zijn bestaan aan dankt. Zonder kasteel Halewijn was er niet eens een dorp geweest.'

'Nou, de oude textielbaronnen uit deze regio stonden anders niet bekend om hun vriendelijke gedrag,' zei Suzan verontwaardigd. 'Eerder om het uitbuiten van hun pachters en werknemers. Je wilt toch niet beweren dat die verhalen verzonnen zijn?'

'Zeker niet, maar onze baron is geen textielbaron.' Emma ging er eens goed voor zitten om Suzan de geschiedenis van kasteel Halewijn uit de doeken te doen. 'Luister, de eerste landheer van kasteel Halewijn –'

'O nee, niet vanavond,' onderbrak Lotte haar snel. 'We zijn hier voor ons plezier, hoor, niet om geschiedenisles te krijgen.' Ze schoof de brief over het tafeltje terug naar Suzan en zei gedicteerd: 'Ik weet wel waarom je naar het kasteel moet komen, en het heeft niets te maken met dat banket. Robert gaat je een huwelijksaanzoek doen.'

'Wat? Een huwelijksaanzoek?' Emma, die net een slokje wijn nam, verslikte zich bijna. 'Jij bent echt niet wijs. Waarom zou Robert in vredesnaam met háár willen trouwen?'

'Nou, waarom niet?' vroeg Lotte, oprecht verbaasd. 'Ze is lief, leuk om te zien, ze heeft prachtig zwart krullend haar, en ze kan ook nog eens heerlijk koken. Wat wil een man nog meer?'

'Hm, dat is waar. Iedere andere man zou ongetwijfeld een moord voor haar doen,' zei Emma, alsof het onderwerp van gesprek niet naast haar zat. 'Robert van Halewijn is echter geen gewone man, al doet hij nog zo zijn best om dat te zijn. Helaas voor hem is hij wel degelijk op een kasteel geboren, waardoor hij

dankzij zijn voorvaderen nu de nieuwe baron van Beekbrugge is. En dat betekent dat hij met een rijke vrouw moet trouwen, want het onderhouden van zo'n gigantisch landgoed als kasteel Halewijn kost nu eenmaal een vermogen.'

Ze pakte een stukje brood uit het mandje, besmeerde het rijkelijk met tzatziki en ging verder: 'Bovendien moet zijn toekomstige echtgenote een perfect gevoel voor de nieuwste modetrends hebben, want hij wil natuurlijk geen flater slaan als hij met haar aan zijn arm een galabal binnenwandelt. En hoewel Suzans creaties altijd heel, eh... kleurrijk zijn, lijken modebewust en elegant niet echt op haar van toepassing.' Suzan keek haar vernietigend aan, maar Emma trok zich er niets van aan en ging stoïcijns door. 'De barones in spe moet natuurlijk goed kunnen paardrijden en ook nog eens van de vossenjacht houden, iets waar onze Suzan zoals je heel goed weet faliekant tegen is. Andere pre's zijn oppervlakkig kunnen converseren in plaats van altijd alleen maar diepzinnige gesprekken te willen voeren, ze moet goed zijn in anderen geld uit de zak kloppen voor liefdadigheidsdoelen zonder er zelf veel aan uit te geven, en als laatste moet ze ook nog eens brede heupen hebben, want dat is een groot voordeel bij het produceren van nageslacht. Kortom, als er één vrouw is die absoluut niet voldoet aan het profiel van Roberts toekomstige barones, dan is het Suzan wel. Dus een huwelijksaanzoek is uitgesloten.'

'Over vooroordelen gesproken!' Lotte rolde demonstratief met haar ogen. 'Je kunt wel horen wie er van ons drieën hier in Beekbrugge is opgegroeid. Jij bent echt niet meer van deze tijd! Een moderne baron mag tegenwoordig trouwen met wie hij wil. Ze zei toch net dat hij altijd een praatje met haar maakt? Hij heeft mij nog nooit staande gehouden. Geloof mij maar: Robert van Halewijn heeft al heel lang een oogje op Suzan.' Ze gebaarde naar de uitnodiging. "'...voor een persoonlijk onderhoud'" staat er. Dat zegt toch genoeg?'

'Schei uit, jullie!' Suzan griste gegeneerd de brief van tafel en

borg hem snel weg in haar veelkleurige gehaakte schoudertas. Ze keek wat schichtig het volle restaurant rond, maar de andere bezoekers hadden het gelukkig veel te druk met elkaar om aandacht te schenken aan de onzin die er aan hun tafeltje werd uitgekraamd. ‘Als ik had geweten dat jullie zo kinderachtig zouden reageren, had ik die brief niet eens laten zien.’

Lotte schonk lachend nog een glas wijn voor haar in. ‘Hier, drink op. Volgens mij moet je nodig een beetje ontspannen, want je zit wel heel snel boven op de kast vandaag.’

‘Ik ben helemaal niet gespannen, jullie zijn gewoon vervelend,’ verdedigde Suzan zich, maar ze nam toch maar vlug een slokje. Een beetje gelijk had Lotte wel. Ze wás behoorlijk gespannen, maar wie zou dat niet zijn als er een officiële brief van het kasteel op de mat viel? Want als het om die aanmelding ging, zou dat er toch wel bij hebben gestaan?

Nee, het moest iets anders zijn. Misschien wilde Robert haar wel persoonlijk spreken over een feestelijk familie-etentje of zo, hoewel ze daarvoor normaal gesproken altijd gebeld werd door de huishoudster. Niet dat ze op het kasteel nou zo vaak gebruikmaakten van haar cateringdiensten, maar toch... Een paar keer per jaar werd ze wel gevraagd voor een klein buffet of een informeel etentje voor goede vrienden van de familie.

De eerste keer had ze het een beetje eng gevonden, maar ze was al snel tot de ontdekking gekomen dat het er op het kasteel heel eenvoudig aan toe ging. De Van Halewijns waren echt aardige mensen zonder ook maar een greintje poeha. Als ze haar schotels kwam afleveren en daarbij toevallig een van de leden van het gezin tegenkwam, dan maakten ze altijd wel een praatje met haar. Vooral de oude mevrouw Van Halewijn, Roberts moeder, was heel geïnteresseerd in haar creaties en vroeg honderduit over de ingrediënten ervan. Ze had Suzan zelfs een keer vol trots de kruidentuin laten zien die Roberts zus, Josien, achter de keuken had aangelegd. Ze hadden samen heel gezellig gekletst over de verschillende toepassingen van bepaalde kruiden,

en mevrouw Van Halewijn had haar bewondering voor Suzans kruidenkennis niet onder stoelen of banken gestoken.

En nu had ze vanmorgen dus die brief gekregen. Of ze zich vrijdag om tien uur maar bij de westelijke vleugel wilde voegen voor een persoonlijk onderhoud met de heer Robert van Halewijn. Het gesprek zou ongeveer drie kwartier in beslag nemen, en in geval van verhindering werd ze verzocht om dat en dat nummer te bellen.

Dat was toch raar? Waarom niet gewoon een e-mailtje of een belletje? Zo'n officiële uitnodiging kreeg je alleen maar als het om iets... iets belangrijks ging.

En toen drong het ineens tot haar door.

Het gíng helemaal niet om die aanmelding. Natuurlijk niet, dat was gewoon toeval, want haar bedrijfje was helemaal niet geschikt voor zoiets. Nee, ze werd officieel op het matje geroepen. Bij de kasteelheer zelf. De laatste keer, toen ze gecaterd had voor een informeel etentje tijdens de paasdagen, was er zonder dat ze het had gemerkt natuurlijk iets heel erg verkeerd gegaan. Dát was het. Dat móést het wel zijn.

Een van de gasten was vast ziek geworden na het eten van haar eendenborstfilet met honing-, ketjap- en gembersaus en had een officiële klacht ingediend tegen het cateringbedrijf. Of... Of misschien waren de vispasteitjes wel de boosdoeners geweest en kreeg ze nu de Voedsel- en Warenautoriteit op haar dak en –

‘Suzan? Je gaat toch niet van je stokje, hè? Je ziet ineens zo bleek...’ Lotte sloeg haar bezorgd gade. ‘Moeten we een dokter waarschuwen?’

‘Nee, nee...’ Suzan haalde een paar keer diep adem om haar paniek onder controle te krijgen. ‘Geen dokter.’ Ze griste een servet uit de standaard en depte haar bezwete voorhoofd ermee af. ‘Ik... Ik denk dat ik wel weet waarom ik naar het kasteel moet komen. O, jongens, ik zit zwaar in de problemen!’

Lotte en Emma keken haar stomverbaasd aan.